

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 6Co/124/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4319201658
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 01. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dagmar Podhorcová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:4319201658.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dagmar Podhorcovej a sudkýň JUDr. Marty Polyákovej a JUDr. Ingrid Doležajovej, v právnej veci žalobcov: 1. U. S., nar. XX. XX. XXXX, bytom J., V. XXXX/XX, 2. P. Q., nar. XX. XX. XXXX, bytom W. XXX/XX, proti žalovanému: Poľnohospodárske družstvo Veľké Ludince, IČO: 00 195 332, zastúpenému: Mgr. Petrom Nyúlom, advokátom so sídlom Levice, kpt. Jaroša 4, o určenie, že medzi stranami nie je nájomný vzťah, o odvolaní žalobcov proti uzneseniu Okresného súdu Levice, zo dňa 11. 03. 2020, č. k. 15C/18/2019-180, vo výroku o nároku na náhradu trov konania, takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku o nároku na náhradu trov konania **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie konanie v dôsledku späťvzatia žaloby žalobcami zastavil v zmysle § 144, § 145, § 146 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z. z. - Civilný sporový poriadok (ďalej aj CSP) a zároveň žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Právne vec odôvodnil v zmysle § 256 ods. 1, § 257, § 262 ods. 1, 2 CSP. Ďalej v odôvodnení uviedol, že pokiaľ bol medzi stranami sporu preukázaný spor o platnosť/neplatnosť nájomnej zmluvy a tomu nadväzujúcu existenciu/neexistenciu nájomného vzťahu trvajúci už od 01. 01. 2018 (žalobcovia v žalobe uvádzajú, že nájom mal skončiť ku dňu 31. 12. 2017), s prihliadnutím na tvrdenú absolútnu neplatnosť nájomnej zmluvy, práve rozhodnutie v tejto veci by s konečnou platnosťou prinieslo vyriešenie tohto sporu. Súd preto prijal záver, že v danom prípade toto konanie nie je ničím výnimočné a výnimočnosť u neho nenastala ani z dôvodu, že mu predchádzalo rozhodnutie správneho orgánu o prerušení správneho konania, pretože ako je už uvedené vyššie, správne konanie nemuselo nevyhnutne predchádzať konaniu o tejto určovacej žalobe. Podľa názoru súdu jednoznačne ani skutočnosť, že žalobcovia pristúpili k riešeniu ich sporu až po tom, ako bolo vyvolané správne konanie osobou, ktorá ani nie je stranou sporu, nemožno považovať za výnimočnosť okolností, ale len za rozhodnutie samotných žalobcov, ktorí aj napriek tomu, že v žalobe z roku 2019 tvrdia, že nájomný vzťah mal skončiť už 31. 12. 2017, takmer počas celého roka 2018 zotrvali v stave tejto právnej neistoty a neobrátili sa na súd už skôr. Z akého dôvodu, to v žalobe neuvádzajú. Z listinných dokladov je ale zrejmé, že situáciu začali riešiť až po tom, ako o uvedené pozemky prejavila záujem obhospodarovateľka - R. V., čo bolo až v 9/2018.

2. Následne prijal záver, že nie je splnená prvá zákonná podmienka, ktorou je výnimočnosť prípadu. Aj napriek tomu, že zákon vyžaduje kumulatívne splnenie uvedených dvoch podmienok, t. j. preto, aby súd nerozhodol o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 CSP je postačujúce nenaplnenie čo aj len jednej z uvedených zákonných podmienok, súd sa zaoberal aj druhou, ktorou sú dôvody hodné osobitného zreteľa. Čo sa týka dôvodov hodných osobitného zreteľa, aj v tomto prípade súd prijal záver, že nie sú rovnako splnené a to ani vo vzťahu ku konaniu, ako ani vo vzťahu k stranám sporu.

3. Pri posúdení samotného konania dospel k záveru, že toto konanie nie je ničím zvláštne, resp. sa nejedná ani o také konanie, v ktorom by nastala nešpecifická procesná situácia, ktorú by súd prípadne mohol považovať za dôvody hodné osobitného zreteľa. Jedná sa o bežnú žalobu, ktorou žalobcovia sledujú vyriešenie spornosti existencie alebo neexistencie nájomného vzťahu so žalovaným, ktorá má svoje opodstatnenie vždy pri vzniku daného sporu, ak nie je možné ho vyriešiť mimosúdne (čo v danom prípade možné nie je vzhľadom na tvrdenú absolútnu neplatnosť nájomnej zmluvy).

4. Rovnako prípadné dôvody hodné osobitného zreteľa nevzhladol ani na strane strán sporu. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobcom nebolo priznané oslobodenie od platenia súdneho poplatku, takáto žiadosť nebola v konaní ani podaná, žalobcovia súdny poplatok zo žaloby riadne uhradili. Aj keď žalobcovia neprodukovali dôkazy preukazujúce nielen ich majetkovú situáciu ale ani majetkovú situáciu žalovaného, ako ani neuviedli, nezdokladovali, prečo by trovy konania mal znášať práve žalovaný, ktorý nijako nemohol ovplyvniť svoje postavenie žalovaného, súd dospel k záveru, že z dôvodu späťvzatia žaloby v konaní, v ktorom žalovanému už vznikli trovy konania, by bolo výrazným spôsobom zasiahnuté do jeho majetkových práv, keďže bol vystavený viacerým konaniam, v ktorých mu vznikli trovy právneho zastúpenia a len z dôvodu, že žalobcovia sa bez bližšieho zdôvodnenia rozhodli zobrať žalobu späť, by vzniknuté trovy konania mal znášať sám. Navyše s vedomím, že sa do postavenia žalovaného dostane opätovne, pretože žalobcovia zvažujú možnosť podania rovnakej žaloby voči žalovanému a teda bude opätovne vystavený ďalším trovám konania. Tu súd poukazuje aj na to, že rôzni žalobcovia, zastúpení vždy tou istou právnou zástupkyňou, vyvolali na okresnom súde spolu 7 takmer identických žalôb (týkajúcich sa len iných nehnuteľností) vždy voči jednému žalovanému - Poľnohospodárske družstvo Veľké Ludince, ktoré sú vedené na okresnom súde pod spisovými značkami 12C/18/2019, 14C/11/2019, 8C/19/2019, 11C/19/2019, 16C/19/2019, 12C/19/2019 a 15C/18/2019. Lustráciou spisov súd zistil, že okrem konania 11C/19/2019, došlo vo všetkých konaniach k späťvzatiu žaloby - konanie 11C/19/2019 bolo zastavené pre nezaplatenie súdneho poplatku. Žalovaný však musel v jednotlivých konaniach podávať vyjadrenia, zúčastňovať sa pojednávaní. Keďže v tomto konaní (a aj iných) bol zastúpený právnym zástupcom, vznikli mu s tým samozrejme aj trovy konania (v prejednávanej veci sa jedná o trovy právneho zastúpenia).

5. Odhliadnuc aj od uvedeného, že žalovaný bol vystavený viacerým konaniam rôznych žalobcov, súd poukazuje na jednu závažnú vec, ktorou je konštatovanie samotných žalobcov, ktorí už v momente späťvzatia žaloby zvažujú možnosť podania opätovnej žaloby s rovnakým predmetom konania (možno s iným zdôvodnením naliehavého právneho záujmu, čo vyplýva z vyjadrenia žalobcov „žalobcovia doriešia najprv otázku naliehavého právneho záujmu a v prípade potreby podajú žalobu opakovane“), avšak voči tomu istému žalovanému.

6. Z vyššie uvedeného potom prijal záver, že v tomto konaní nie je splnená ani jedna z podmienok, ktorých splnenie zákon vyžaduje k tomu, aby mohol súd rozhodnúť podľa § 257 CSP. Súd preto o nároku na náhradu trov konania nerozhodol tak, že ich náhradu žiadnej zo strán konania nepriznal. Navyše súd by takéto rozhodnutie považoval aj za rozhodnutie, ktoré by odporovalo dobrým mravom, a to práve z dôvodu postoja samotných žalobcov, ktorí na jednej strane žalobu zoberú späť a to bez bližšieho zdôvodnenia, prečo urobili takýto dispozitívny úkon (žalobcovia sa viac zameriavali na to, čo bolo dôvodom podania tejto žaloby) a na druhej strane ale zvažujú jej opätovné podanie, čo evokuje to, že žalobcovia majú stále pochybnosti v otázke ne/existencie nájomného vzťahu. Pokiaľ tieto pochybnosti u žalobcov pretrvávajú, bolo namieste na podanej žalobe zotrvať. Ak sa tak nestalo, žalobcovia musia znášať následky svojho rozhodnutia, v danom prípade v podobe náhrady trov konania. Nie je akceptovateľné, aby bol žalovaný vystavený trovám tohto konania, ktoré by si pri aplikácii citovaného ustanovenia mal znášať sám, a následne (po podaní ďalšej žaloby, možno len s iným odôvodnením naliehavého právneho záujmu), by bol vystavený ďalším trovám konania. Ako už bolo uvedené vyššie, ak už bola podaná žaloba, nič nebránilo žalobcom v konaní pokračovať až do právoplatného skončenia konania meritórnym rozhodnutím. Pokiaľ sa žalobcovia však rozhodli žalobu zobrať späť, súd je toho názoru, že práve oni zavinili zastavenie konania. Konštatoval, že na rozhodnutie o trovách konania nie sú splnené zákonné podmienky podľa § 257 CSP, a preto rozhodol podľa § 256 ods. 1 CSP a to podľa zásady zodpovednosti za zavinenie.

7. Ak žalobcovia bližšie nezdôvodnili, prečo došlo k späťvzatiu žaloby, ktorú navyše zvažujú podať opätovne, je jednoznačne preukázané, že zastavenie konania zavinili práve žalobcovia. V konaní je

ďalej preukázané, že žalobcovia pristúpili k späťvzatiu žaloby síce pred prvým pojednávaním, avšak až po tom, ako boli vykonané prvé procesné úkony - vyjadrenia k žalobe. Tiež je preukázané, že žalovaný sa k žalobe vyjadril prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu, teda v konaní mu už vznikli trovy, na ktorých náhradu si uplatnil aj nárok. S prihliadnutím na uvedené dôvody, súd preto priznal nárok na náhradu trov konania práve žalovanému a to v súlade s ustanovením § 256 ods. 1 CSP. Pokiaľ žalobcovia v späťvzati žaloby poukazujú na rozhodnutie správneho orgánu o prerušení konania, resp. na tú skutočnosť, že žalovaný odmietol poskytnúť žalobcom nájomné zmluvy, pričom aj správneho orgánu predložil listinné doklady až na základe upozornenia, ani toto konštatovanie nevyvracia tú skutočnosť, že práve žalobcovia zavinili zastavenie konania. Možno to mať skôr za dôvody, ktoré viedli žalobcov k podaniu tejto žaloby, vo vzťahu k čomu súd uviedol svoju argumentáciu v predchádzajúcich odsekoch.

8. Proti tomuto uzneseniu podali odvolanie žalobcovia, ktorí navrhovali odvolaciemu súdu uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku o nároku na náhradu trov konania zmeniť tak, že náhrada trov konania sa stranám sporu nepriznáva. Poukázali na ust. § 257 CSP. Pri posudzovaní priznania náhrady trov je spravodlivé zohľadniť existenciu okolností súvisiacich so stavom pred začatím sporu, pri uplatňovaní nároku. Požiadali žalovaného o vydanie svojich poľnohospodárskych nehnuteľností, ktoré hodlali prenajať inej osobe, prípadne na nej podnikať. Pre správanie žalovaného k tomu neprišlo. Požiadali o vydanie nehnuteľností prostredníctvom správneho orgánu - príslušnosť a postup podľa zák. č. 504/2003 Z. z. Konali v dobrej viere. Správny orgán nepostupoval v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Rovnako žalovaný nepostupoval v súlade so správnym poriadkom, keď ku svojim tvrdeniam nepripojil príslušné listinné dôkazy a odmietol im poskytnúť nájomné zmluvy. Z tohto správania žalovaného pred podaním žaloby vyplýva, že zneužil svoje postavenie, pretože napriek tomu, že mal k dispozícii požadované listiny im ako svojim zmluvným partnerom neposkytol žiadnu súčinnosť. Predmet nájmu označený ako evidencia nájomcu, ho priam zaväzovala k poskytnutiu údajov, na aké nehnuteľnosť je nájomná zmluva uzatvorená. Tieto údaje nemali od začiatku užívania k dispozícii, ani ich žalovaný nikdy neposkytol. Žalovaný konal v rozpore s dobrými mravmi, ak im všemožne bránil ako vlastníkom nehnuteľností nakladať so svojimi pozemkami.

9. Žalovaný sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadril.

10. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou stranou v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359 CSP, § 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spĺňa náležitosti § 363 CSP, preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj postup súdu, ktorý mu predchádzal, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcov nie je dôvodné. Zastavujúci výrok pre absenciu odvolania nadobudol právoplatnosť.

11. Podľa § 387 ods. 1, 2 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplní na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

12. V prejednávanej veci sa žalobcovia žalobou zo dňa 18. 04. 2019, doručenou súdu prvej inštancie dňa 29. 04. 2019 domáhali voči žalovanému určenia, že medzi nimi nie je nájomný vzťah k poľnohospodárskym nehnuteľnostiam vedeným v kat. úz. B. J.. V priebehu pojednávania konaného dňa 04. 09. 2019 žalobcovia zobrali v celom rozsahu žalobu späť, žiadali konanie zastaviť. Žalovaný so späťvzatím žaloby súhlasil. Po tom, čo žalobcovia vzali žalobu v celom rozsahu späť, súd prvej inštancie rozhodol napadnutým uznesením.

13. Odvolatelia vo svojom odvolaní namietali konanie žalovaného ako konanie v rozpore s dobrými mravmi, ktorý im všemožne bránil nakladať s ich pozemkami. Mali za to, že nepostupoval v súlade so zákonom.

14. Podľa § 256 ods. 1 CSP ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protiv strane.

15. Podľa § 251 CSP trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

16. Podľa § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

17. Podľa § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

18. Ustanovenie § 256 ods. 1 CSP vychádza pri náhrade trov konania zo zásady procesného zavinenia. Ak dôjde k zastaveniu sporového konania v dôsledku späťvzatia žaloby, potom je povinnosťou súdu pri rozhodovaní o trovách konania skúmať procesnú zodpovednosť pri zastavení konania na oboch procesných stranách, teda ako na strane žalobcu, tak i na strane žalovaného. Zavinenie sa posudzuje výlučne z procesného hľadiska. Zásada zodpovednosti za zavinenie je inštitútom procesného práva, a preto rozhodujúcimi skutočnosťami na posúdenie tejto zodpovednosti sú tie, ktoré vznikli po začatí konania. Zásada procesnej zodpovednosti za zavinenie sa uplatní pre každé konanie bez ohľadu na to, z akého dôvodu bolo zastavené, ak už vznikol procesnoprávny vzťah medzi súdom a oboma stranami sporu a medzi stranami sporu navzájom. K zastaveniu konania môže dôjsť napr. z dôvodu späťvzatia žaloby, či už úplného alebo čiastočného, z dôvodu neodstrániteľného nedostatku podmienky konania, z dôvodu odstrániteľného nedostatku podmienky konania, ktorý sa nepodarilo odstrániť. Zavinenie môže existovať na strane žalobcu aj na strane žalovaného. Na strane žalobcu existuje procesné zavinenie napríklad, ak podal žalobu vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdu alebo ak podal žalobu, hoci existovala prekážka rei iudicatae alebo prekážka litispendencie, alebo ak bez dôvodu vzal žalobu späť, avšak aj vtedy, ak vzal žalobu späť pre dôvodné vznesenie námietky premlčania žalovaným a podobne.

19. Civilný sporový poriadok zaviedol novú definíciu trov konania, pričom za trovy konania sa podľa novej právnej úpravy považujú len také výdavky, ktoré vznikli v konaní, t. j. v období od začatia konania do jeho skončenia. Nová právna úprava druhy trov konania nevymedzuje ani príkladným výpočtom, pričom trovami konania spravidla sú hotové výdavky strán a ich zástupcov ako cestovné náhrady, stravné, náklady na ubytovanie, poštovné, súdne poplatky, ušlý zárobok, trovy dôkazov, odmena za právne služby poskytnuté advokátom a iné. Aby sa výdavky, ktoré v konaní vznikli, mohli považovať za trovy konania, musí byť splnená aj ďalšia požiadavka, a to, že musia byť preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva v tomto konaní. Výdavky, ktoré strana nepreukázala a neodôvodnila, nemôže súd považovať za trovy konania a priznať ich ani s poukazom na zásadu oficiality zavedenú pri rozhodovaní o trovách konania v § 262 CSP. Požiadavka účelnosti vynaložených výdavkov je jedným zo základných predpokladov toho, aby sa vynaložené výdavky mohli považovať za trovy konania. Aby mohli byť vynaložené výdavky považované za účelne vynaložené v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva, teda za trovy konania, musia byť vynaložené v príčinnej súvislosti s procesným postojom strany k predmetu konania; ich vynaložením sa musí sledovať buď procesné presadzovanie uplatneného nároku, alebo procesná obrana proti takémuto nároku (nález Ústavného súdu SR z 31. júla 2008 sp. zn. IV. ÚS 147/08). Každú jednu zložku výdavkov, teda aj každý úkon právnej služby, ak je strana (či iný subjekt) zastúpená advokátom, musí súd posudzovať samostatne. Dôkazné bremeno ohľadom preukázania splnenia predpokladov pre posudzovanie výdavkov ako trov konania leží na strane sporu.

20. Účelnosť trov sa dá stotožniť s nevyhnutnosťou alebo s právnou možnosťou vynaloženia trov spojených s uplatňovaním ústavne zaručeného práva na právnu pomoc (čl. 47 ods. 2 Ústavy). Nevyhnutné sú tie trovy, ktoré sa musia vynaložiť na procesné úkony nariadené súdom, potrebné na zaujatie procesného stanoviska k žalobnému návrhu, k meritórnemu vyjadreniu strany sporu, k vykonanému dôkazu, na použitie opravných prostriedkov, na zaplatenie súdneho poplatku a na hotové výdavky. Účelnosť trov vynaložených na právnu pomoc sa odvodzuje z článku 47 Ústavy SR. V podstate to znamená, že trovy právneho zastúpenia treba považovať za účelne vynaložené trovy, keďže každý má právo na to, aby hoci aj v jednoduchej, skutkovo a právne menej zložitej veci, bol zastúpený advokátom.

21. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne postupoval, na prejednávany prípad aplikoval ustanovenie § 256 ods. 1 CSP a žalovanému správne priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Niet totiž pochyb, že žalobcovia procesne zavinili zastavenie konania, keď vzali žalobu v celom rozsahu späť. Žalovaný so späťvzatím žaloby vyslovil súhlas. Pokiaľ teda žalobcovia procesne zavinili zastavenie konania, žalovaný má nárok na náhradu trov konania, a to všetkých preukázaných,

odôvodnených a účelne vynaložených výdavkov, ktoré im v súvislosti s bránením práva v tomto konaní vznikli.

22. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie, vo výroku o nároku na náhradu trov konania, ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

23. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že v odvolacom konaní plne úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP); povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b/ dovolateľom právnická osoba, jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).